

Դանիելի գիրքը — Վաթսունինը

Բացահայտելով սերնդային շրջապտույտը. Ադվենտիզմի չորս պղծությունները

Jeff Pippenger

2024-02-02

Աստված երբեք չի փոխվում, և այդ պատճառով ադվենտիզմը դատվում է իր չորրորդ սերնդում:

«Եվ նա կանչեց բեռեզե հագած այն մարդուն, որի կողքին գրագրի թանաքամանն էր. և Տերը նրան ասաց. «Անցիր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշան դիր այն մարդկանց ճակատների վրա, որոնք հառաչում և աղաղակում են նրա մեջ կատարվող բոլոր պղծությունների համար»: Իսկ մյուսներին նա իմ լսելով ասաց. «Նրա հետևից անցեք քաղաքի միջով և զարկեք. ձեր աչքը թող չխնայի, և մի՛ գրացեք. իսպառ սպանեցե՛ք ծերունու և երիտասարդի, կույսերի և մանկիկների, և կանանց. բայց մի՛ մոտեցե՛ք որևէ մարդու, որի վրա նշանն է. և սկսե՛ք Իմ սրբարանից»: Այն ժամանակ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որոնք տան առջև էին»:

«Հիսուսն այժմ պիտի լքի երկնային սրբարանի քավության աթոռը, որպեսզի հագնի վրեժխնդրության զգեստները և Իր բարկությունը դատաստաններով թափի նրանց վրա, ովքեր չեն արձագանքել այն լույսին, որ Աստված տվել է նրանց: «Քանի որ չար գործի դեմ դատավճիռը շուտով չի կատարվում, դրա համար մարդկանց որդիների սիրտը լիովին հաստատվում է նրանց մեջ՝ չարիք գործելու»: Փոխանակ Տիրոջ այն համբերությամբ և երկարամտությամբ, որ Նա գործադրել է նրանց հանդեպ, փափկելու, նրանք, ովքեր չեն վախենում Աստծուց և չեն սիրում ճշմարտությունը, զորացնում են իրենց սրտերը իրենց չար ընթացքի մեջ: Բայց սահմաններ կան անգամ Աստծո երկարամտության համար, և շատերը անցնում են այդ սահմանները: Նրանք գերազանցել են շնորհի սահմանները, և ուստի Աստված պետք է միջամտի և արդարացնի Իր իսկ պատիվը:»

Ամորիացիների մասին Տերն ասաց. «Չորրորդ սերնդում նրանք դարձյալ այստեղ պիտի գան, որովհետև Ամորիացիների անօրենությունը դեռևս չի լցվել»: Թեև այս ազգն ակնառու էր իր կռապաշտությամբ և ապականությամբ, այն դեռ չէր լցրել իր անօրենության բաժակը, և Աստված հրաման չէր տալու նրա լիակատար կործանման համար: Ժողովուրդը պիտի տեսներ աստվածային զորության հայտնությունը առանձնակի կերպով, որպեսզի արդարացման ոչ մի հիմք չունենար: Գթառատ Արարիչը պատրաստ էր համբերել նրանց անօրենությանը մինչև չորրորդ սերնդը: Ապա, եթե դեպի լավը ոչ մի փոփոխություն չերևար, Նրա դատաստանները պիտի իջնեին նրանց վրա:

«Անսխալական ճշտությամբ Անսահմանը դեռևս հաշիվ է պահում բոլոր ազգերի հետ: Մինչ Նրա ողորմությունը ներկայացվում է ապաշխարության կոչերով, այս հաշիվը բաց կմնա. բայց երբ թվերը հասնեն մի որոշ չափի, որ Աստված է սահմանել, սկսվում է Նրա բարկության ծառայությունը: Հաշիվը փակվում է:

Աստվածային համբերությունը դադարում է: Նրանց օգտին այլևս ողորմության բարեխոսություն չկա:»

«Մարգարեն, նայելով դարերի խորքը, այս ժամանակը ներկայացված տեսավ իր տեսիլքի առաջ: Այս դարի ազգերը աննախադեպ ողորմությունների ընդունողները եղան: Երկնքի օրհնություններից ամենընտիրները նրանց տրվեցին, սակայն նրանց դեմ գրված են աճող հպարտություն, ազահություն, կռապաշտություն, Աստծո հանդեպ արհամարհանք և ստոր աներախտություն: Նրանք արագորեն փակում են իրենց հաշիվը Աստծո հետ:»

«Բայց այն, ինչ ինձ սարսռեցնում է, այն փաստն է, որ նրանք, ովքեր ունեցել են ամենամեծ լույսն ու առավելությունները, ապականվել են տիրող անօրենությամբ: Իրենց շուրջ եղող անիրավների ազդեցության տակ շատերը, անգամ նրանցից, ովքեր դավանում են ճշմարտությունը, սառել են և չարի հզոր հոսանքով տարված՝ ընկճվել: Ճշմարիտ բարեպաշտության և սրբության վրա թափվող համընդհանուր արհամարհանքը նրանց, ովքեր սերտորեն կապված չեն Աստծո հետ, մղում է կորցնելու Նրա օրենքի հանդեպ ունեցած իրենց ակնածանքը: Եթե նրանք հետևեին լույսին և սրտանց հնազանդվեին ճշմարտությանը, ապա այս սուրբ օրենքը նրանց ավելի թանկագին կթվար հենց այն ժամանակ, երբ այն այսպես արհամարհվում և մի կողմ է դրվում: Որքան ավելի ակնհայտ է դառնում Աստծո օրենքի հանդեպ անհարգալից վերաբերմունքը, այնքան ավելի հստակ է դառնում նրա պահապանների և աշխարհի միջև բաժանարար գիծը: Աստվածային պատվիրանների հանդեպ սերը մի խմբի մեջ աճում է այն չափով, ինչ չափով մյուս խմբի մեջ աճում է դրանց հանդեպ արհամարհանքը:»

«Ճգնաժամը արագորեն մոտենում է: Արագ աճող թվերը ցույց են տալիս, որ Աստծո այցելության ժամանակը գրեթե հասել է: Թեև Նա դժկամ է պատժելու, այնուամենայնիվ պիտի պատժի, և այն էլ շուտով: Նրանք, ովքեր քայլում են լույսի մեջ, պիտի տեսնեն մոտեցող վտանգի նշանները, բայց նրանք չպետք է նստեն լուռ, անհոգ սպասումով՝ կործանումին, իրենց մխիթարելով այն հավատով, թե Աստված Իր ժողովրդին պիտի պատսպարի այցելության օրը: Հեռու այդպես լինելուց՝ Նրանք պետք է գիտակցեն, որ իրենց պարտքն է ջանասիրաբար աշխատել՝ ուրիշներին փրկելու համար՝ ամուր հավատով Աստծուն նայելով օգնության համար: «Արդարի ազդու ջերմեռանդ աղոթքը շատ բան կարող է»:»

«Աստվածապաշտության խմորը ամբողջովին չի կորցրել իր գորությունը: Այն ժամանակ, երբ եկեղեցու վտանգն ու ընկճվածությունը առավել մեծ են, այն փոքրաթիվ խումբը, որ կանգնած է լույսի մեջ, պիտի հառաչի և աղաղակի երկրում կատարվող պղծությունների համար: Բայց առավել ևս նրանց աղոթքները պիտի բարձրանան եկեղեցու համար, որովհետև նրա անդամները վարվում են աշխարհի կերպի համեմատ:»

«Այս հավատարիմ քչերի անկեղծ աղոթքները զուր չեն լինի: Երբ Տերը հանդես գա որպես վրիժառու, Նա նաև կգա որպես պաշտպան բոլոր նրանց, ովքեր հավատը պահպանել են իր մաքրության մեջ և իրենց անբիծ են պահել աշխարհից: Հենց այս ժամանակ է, որ Աստված խոստացել է արդարություն անել Իր ընտրյալների

համար, որոնք ցերեկ ու գիշեր աղաղակում են առ Նրան, թեև Նա երկայնամիտ է նրանց հանդեպ:»

«Հրամանն այս է. «Անցիր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշան դրու այն մարդկանց ճակատներին, որոնք հառաչում ու ողբում են այն բոլոր պղծությունների համար, որ կատարվում են նրա մեջ»: Այս հառաչող ու ողբացողները կյանքի խոսքերն էին հռչակում. նրանք հանդիմանել, խրատել և աղաչել էին: Ոմանք, որ անպատվում էին Աստծուն, ապաշխարեցին և իրենց սրտերը խոնարհեցրին Նրա առաջ: Բայց Տիրոջ փառքը հեռացել էր Իսրայելից. թեև շատերը դեռ շարունակում էին կրոնի արտաքին ձևերը, Նրա զորությունն ու ներկայությունը բացակայում էին»: Վկայություններ, հատոր 5, 207–210:

Աստծո դատաստանի այն պատկերավոր օրինակը, որ Քույր Ուայթը նույնացնում է այս հատվածում, այն դատաստանն է, որ բերվեց Երուսաղեմ քաղաքի վրա, որը վերջին օրերին Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին է: Դատաստանը վերջնականապես հաստատվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որովհետև այնտեղ է, որ դրոշմվում են Աստծո կնիքը և գազանի նշանը: Եզեկիելի ութերորդ գլուխը նույնացնում է չորս աստիճանաբար սաստկացող պղծություններ: Առաջին համարը շեշտում է, որ տեսիլքը պետք է հասկացվի անմիջապես նախքան շնորհի ժամանակի փակվելը՝ նշելով վեցերորդ տարվա վեցերորդ ամսվա հինգերորդ օրը:

Եզեկիելը պարտավոր չէր ներառել այդ պատմական հղման կետը: Նա կարող էր պարզապես գրել. «Եվ եղավ, երբ ես նստած էի իմ տանը, և Հուդայի ծերերը նստած էին իմ առաջ, որ այնտեղ Տեր Աստծու ձեռքը իջավ ինձ վրա»: Այն փաստը, որ նա ներառեց «666»-ից առաջ եղող օրվա հիշատակությունը, մարգարեական հղում է մարգարեության ուսումնասիրողների համար: Այն հղումը նրանց համար, ովքեր հաղթանակ ունեն գազանի անվան թվի նկատմամբ, գիտեն, որ «666»-ը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության մի տարր է, որը կնիքից ազատվում է փորձության ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ: Նրանք գիտեն սա, որովհետև նրանք Աստծու ժողովուրդն են, որոնք, ըստ Պետրոսի, «նախկին ժամանակներում Աստծու ժողովուրդը չէին»:

Ա Պետրոս 2-րդ գլխում նրանք, որ այժմ Աստծու ժողովուրդն են, «ճաշակել են, որ Տերը քաղցր է»: Նրանք են նրանք, ովքեր մարգարեաբար «կերել» են Աստծու խոսքը՝ ի հակադրություն նրանց, ովքեր հրաժարվեցին ուտել Աստծու խոսքը: Բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին, և Հովհաննես 6-րդ գլխում Հիսուսը հռչակեց այն պատգամը, որ Իր աշակերտները պիտի ուտեն Իր մարմինը և խմեն Իր արյունը: Այդ գլխում այն աշակերտները, որոնք հրաժարվեցին ուտել Իր մարմինը և խմել Իր արյունը, այդպես վարվեցին վաթսունվեցերորդ համարում:

Այդ ժամանակից ի վեր Նրա աշակերտներից շատերը հետ դարձան և այլևս Նրա հետ չէին շրջում: Հովհաննես 6:66:

Վերջին օրերում նրանք, ովքեր իմաստուն են և ուտում են Քրիստոսի մարմինը ու խմում Նրա արյունը, հասկանում են, որ Քրիստոսը, որպես Պաղմոնի, Հրաշալի Թվարկողն է, և ճանաչում են Նրա ստորագրությունը, երբ այն ներկայացվում է: «665»

թիվը, Եզեկիելի ութերորդ գլխի բացման խոսքում, այնտեղ է, որպեսզի ամեն ոք, ով ցանկանում է տեսնել, տեսնի, որ այն նույնացնում է առնվազն երկու կարևոր մարգարեական կետ: Առաջինն այն է, որ լուրը պետք է հասկացվի որպես ընդգրկող ժամանակաշրջան՝ կիրականօրյա օրենքից առաջ: Երկրորդն այն է, որ «666» թիվը Հայտնության գրքում ընդամենը երկու համարներից մեկում է, որը որակվում է այն բանով, որ «իմաստունները» պիտի հասկանան վերջին օրերում:

Այստեղ է իմաստությունը: Ով ըմբռնում ունի, թող հաշվի գազանի թիվը, որովհետև դա մարդու թիվ է. և նրա թիվը վեց հարյուր վաթսուվեց է: Հայտնություն 13:18.

Վերջին օրերում, երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը կբացվի, գիտության աճը հասկացող «իմաստունները» պիտի իմանան, որ «666»-ը կարևոր մարգարեական խորհրդանիշ է, որովհետև նրանք հաղթանակ են տարել թվի վրա: Ուստի Եզեկիելը ութերորդ գլխում ներկայացնում է սաստկացող ապստամբություն, որը պատկերված է չորս աճող պղծություններով: Վերջինը անմիտներին բացահայտում է որպես արևին խոնարհվողներ՝ այսպիսով վերջին օրերում նշանադրելով Երուսաղեմի (Ադվենտիզմի) դատաստանը: Այդ դատաստանը տեղի է ունենում չորրորդ սերնդում: Չորս պղծությունները Լատդիկեական Ադվենտիզմի չորս սերունդների խորհրդանիշներն են:

Առաջին սերունդը սկսվեց 1863 թվականին՝ Մովսեսի «յոթ ժամանակների» երդման դեմ ապստամբությամբ: Քսանհինգ տարի անց դրսևորվեց 1888 թվականի ապստամբությունը: Երեսունմեկ տարի անց տեղի ունեցավ 1919 թվականի ապստամբությունը, որը ներկայացված էր W. W. Prescott-ի «The Doctrine of Christ» գրքով: Դրանից երեսունութ տարի անց՝ 1957 թվականին, տեղի ունեցավ այն ապստամբությունը, որը ներկայացված էր «Questions on Doctrine» գրքով: Այժմ մենք կսկսենք ցույց տալ, թե ինչու այս չորս սահմանափակերը համընկնում են Եզեկիել ութերորդ գլխի չորս պղծությունների հետ:

1863 թվականին Լատդիկեական ադվենտիզմը ներկայացրեց նոր մի աղյուսակ՝ փոխարինելու այն երկու աղյուսակներին, որոնք կատարվածություններն էին Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի այն պատվերի, ըստ որի՝ «գրի՛ր տեսիլքը և պարզ արա տախտակների վրա»: 1863 թվականի աղյուսակից հանված էր «յոթ ժամանակները» մարգարեական պատկերագրությունից, մինչդեռ այն երկու սուրբ աղյուսակների վրա դրանք առկա էին՝ 1260, 1290 և 1335 թվերի հետ միասին: Ամբակումի մեջ այդ պատվերը ցույց էր տալիս, որ տախտակները (հոգնակի թվով) պիտի հրատարակվեին այնպիսի ձևով, որ «կարդացողը վազի»: 1863 թվականի աղյուսակն այնքան հեռու էր նշանառությունից, որ դրա հետ պետք էր տրվեր բացատրական թերթիկ: Հնարավոր չէր նայել 1863 թվականի աղյուսակին և «վազել»՝ առանց հավելյալ թերթիկի:

Եվ Տերը պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Գրի՛ր տեսիլքը և այն հստակ դարձրո՛ւ տախտակների վրա, որպեսզի կարդացողը վազի»: Ամբակում 2:2:

1863 թվականի աղյուսակը կեղծիք էր, որը նախատեսված էր ճշմարիտը ծածկելու համար, ճիշտ այնպես, ինչպես Ուիլյամ Միլլերը տեսավ իր երազում: Երկու սուրբ աղյուսակները ուխտի խորհրդանիշն էին, որը Քրիստոսը կնքեց այն ժողովրդի հետ,

որը հենց նոր էր ընդունել երկրի գազանի ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի դիրքը: Այդ երկու աղյուսակները խորհրդանշում էին ուխտային հարաբերությունը Միլլերականների և Քրիստոսի միջև, որը հանկարծակի եկավ Իր տաճարը 1844 թվականին, և երբ Նա եկավ, եկավ որպես Ուխտի Պատգամաբեր: Հին Իսրայելը պատկերում է նոր Իսրայելին, և երբ Քրիստոսը հին Իսրայելին դուրս բերեց Եգիպտոսի գերությունից, Նա նախապատկերեց այն ժամանակը, երբ պետք է նոր Իսրայելին դուրս բերեր պապական իշխանության հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա գերությունից: Քույր Ուայթը բազմիցս հաստատում է այս երկու պատմությունները որպես զուգահեռ պատմություններ:

«Մեզ վրա շողում է անցյալ դարերի կուտակված լույսը: Իսրայելի մոռացկոտության արձանագրությունը պահպանվել է մեր լուսավորման համար: Այս դարում Աստված Իր ձեռքն է մեկնել՝ Իր մոտ հավաքելու մի ժողովուրդ ամեն ազգից, ցեղից և լեզվից: Գալստյան շարժման մեջ Նա գործել է Իր ժառանգության համար, ինչպես գործեց իսրայելացիների համար՝ նրանց Եգիպտոսից առաջնորդելով: 1844 թվականի մեծ՝ հիասթափության մեջ Նրա ժողովրդի հավատը փորձվեց, ինչպես եբրայեցիներին՝ Կարմիր ծովի մոտ»: Վկայություններ, հատոր 8, 115, 116:

Երբ Տերը ուխտի մեջ մտավ հին Իսրայելի հետ, Նա տվեց երկու տախտակ՝ ուխտային հարաբերությունը ներկայացնելու համար: Երբ Տերը ուխտի մեջ մտավ ժամանակակից Իսրայելի հետ, Նա տվեց երկու տախտակ՝ ուխտային հարաբերությունը ներկայացնելու համար: Տասը պատվիրանների երկու տախտակները նախատիպում են Ամբակումի երկու տախտակներին: Նա նրանց տվեց այդ երկու տախտակները Կարմիր ծովի անցումից կարճ ժամանակ անց, որը Քույր Ուայթը զուգադրում է 1844 թվականի մեծ հիասթափությանը: 1844 թվականից կարճ ժամանակ անց, մարգարեական պատմության առումով, Տերը ներկայացրեց երկրորդ տախտակը: Հին Իսրայելը դարձավ Աստծո օրենքի ավանդապահը, իսկ ժամանակակից Իսրայելը դարձավ ավանդապահը ոչ միայն Աստծո օրենքի, այլև այն մեծ մարգարեական ճշմարտությունների:

«Աստված այս օրերում Իր եկեղեցին կանչել է, ինչպես որ կանչեց հին Իսրայելին, կանգնելու որպես լույս երկրի վրա: Ճշմարտության հզոր սրատիչով՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներով, Նա նրանց գատել է եկեղեցիներից և աշխարհից, որպեսզի նրանց բերի Իրեն սուրբ մերձավորության մեջ: Նա նրանց դարձրել է Իր օրենքի պահապանները և նրանց է վստահել մարգարեության մեծ ճշմարտությունները այս ժամանակի համար: Ինչպես հին Իսրայելին վստահված սուրբ պատգամները, սրանք էլ սրբազան ավանդ են, որ պետք է հաղորդվեն աշխարհին»: Վկայություններ, հատոր 5, 455:

Առաջին երկու Պատվիրանները բացահայտում են Աստծու ատելությունը կռապաշտության հանդեպ, և այդ առաջին երկու Պատվիրաններում Նա ցույց է տալիս, որ դատաստանն իրականացվում է մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդները, որովհետև Նա հայտնում է, որ Ինքը նախանձախնդիր Աստված է:

«Օրենքը այս ժամանակ խոսված չէր բացառապես եբրայեցիների օգտի համար: Աստված պատվեց նրանց՝ Իր օրենքի պահապաններն ու պահպանողներն անելով, սակայն այն պետք է պահվեր որպես սուրբ ավանդ ամբողջ աշխարհի համար: Տասնաբանության պատվիրանները հարմարեցված են ողջ մարդկությանը, և տրվել են բոլորի խրատության ու կառավարման համար: Տասը պատվիրաններ՝ հակիրճ, համապարփակ և հեղինակավոր, ընդգրկում են մարդու պարտքը Աստծո հանդեպ և իր մերձավորի հանդեպ, և բոլորը հիմնված են սիրո մեծ հիմնարար սկզբունքի վրա: «Պիտի սիրես քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ սրտով, և քո ամբողջ հոգով, և քո ամբողջ զորությամբ, և քո ամբողջ մտքով, և քո մերձավորին՝ քո անձի պես»: Ղուկաս 10:27: Տե՛ս նաև Երկրորդ Օրինաց 6:4, 5, Ղևտական 19:18: Տասը պատվիրաններում այս սկզբունքները մանրամասնորեն կիրառված են և դարձված մարդու վիճակին ու հանգամանքներին համապատասխանելի:»

«Ինձնից առաջ ուրիշ աստվածներ չպիտի ունենաս»:

«Եհովան՝ հավիտենականը, ինքնագոյը, անստեղծը, Ինքը՝ ամենի Աղբյուրն ու Պահապանը, միայն Ինքն է արժանի գերագույն պատկառանքի և երկրպագության: Մարդուն արգելված է որևէ այլ առարկայի տալու առաջին տեղը իր զգացմունքների մեջ կամ իր ծառայության մեջ: Ինչ էլ որ մենք փայփայում ենք, եթե այն միտում ունի նվազեցնելու մեր սերը Աստծու հանդեպ կամ խանգարելու Նրան պարտավոր ծառայությանը, այն իսկ դարձնում ենք աստված»:

«Քեզ համար կուռք չպատրաստես և ոչ էլ որևէ պատկերը նրա, ինչ որ վերնում՝ երկնքում է, կամ ներքնում՝ երկրի վրա, կամ երկրի տակ՝ ջրերի մեջ. դրանց առջև չխոնարհվես և դրանց չծառայես»:

«Երկրորդ պատվիրանը արգելում է ճշմարիտ Աստծու պաշտամունքը պատկերների կամ նմանությունների միջոցով: Շատ հեթանոս ազգեր պնդում էին, թե իրենց պատկերները սոսկ կերպարներ կամ խորհրդանիշներ էին, որոնց միջոցով Աստվածությունն էր պաշտվում, սակայն Աստված հայտարարել է, որ այդպիսի պաշտամունքը մեղք է: Հավիտենականի՝ նյութական առարկաներով ներկայացնելու փորձը կնվազեցնեք մարդու պատկերացումը Աստծու մասին: Եհովայի անսահման կատարելությունից շեղված միտքը կձգվեր դեպի արարածը, այլ ոչ թե դեպի Արարիչը: Եվ որքան մարդու պատկերացումները Աստծու մասին նսեմանային, այնքան նա ինքը կընկներ ապականության մեջ»:

««Ես՝ Տերս՝ քո Աստուածը, նախանձախնդիր Աստուած եմ»: Աստծու և Իր ժողովրդի մերձավոր ու սրբազան հարաբերությունը ներկայացվում է ամուսնության խորհրդանիշով: Քանի որ կռապաշտությունը հոգևոր շնություն է, Աստծու դժգոհությունը դրա նկատմամբ պատշաճորեն կոչվում է նախանձախնդրություն»:
Patriarchs and Prophets, 305, 306.

Աստծու նախանձախնդրությունը հատկապես դրսևորվում է կռապաշտության դեմ, և պատահական չէ, որ Եզեկիելի ութերորդ գլխում առաջին գարշելիքը «նախանձի պատկեր» է:

Եվ եղավ վեցերորդ տարում, վեցերորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես նստած էի իմ տանը, և Հուդայի ծերերը նստած էին իմ առաջ, որ Տեր Աստծու ձեռքն այնտեղ իջավ ինձ վրա: Այնժամ նայեցի, և ահա մի նմանություն՝ ինչպես կրակի տեսք. նրա մեջքի տեսքից վար՝ կրակ, և նրա մեջքի տեսքից վեր՝ ինչպես պայծառության տեսք, ինչպես սաթի գույն: Եվ նա ձեռքի նմանություն մեկնեց և բռնեց իմ գլխի մազափնջից. և հոգին ինձ բարձրացրեց երկրի և երկնքի միջև ու Աստծու տեսիլքներով ինձ բերեց Երուսաղեմ, դեպի ներքին դարպասի մուտքը, որ նայում էր դեպի հյուսիս, ուր նախանձի պատկերի աթոռն էր, որը նախանձ է հարուցում: Եվ ահա այնտեղ էր Իսրայելի Աստծու փառքը՝ ըստ այն տեսիլքի, որ ես տեսել էի դաշտում: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, այժմ աչքերդ բարձրացրու դեպի հյուսիսի ճանապարհը»: Եվ ես բարձրացրի աչքերս դեպի հյուսիսի ճանապարհը, և ահա հյուսիսային կողմում, զոհասեղանի դարպասի մոտ, մուտքի մեջ՝ այս նախանձի պատկերը: Եզեկիել 8:1-5:

Խանդի պատկերը այն չորս աստիճանաբար սաստկացող պղծություններից առաջինն է, որ ցույց է տրվում Եզեկիելին: Խանդի պատկերը ներկայացնում է աղվենտիզմում աստիճանաբար սաստկացող ապստամբության չորս սերունդներից առաջինի սկիզբը: Առաջին սերունդը սկսվեց 1863 թվականին:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Հնագույն մարգարեներից յուրաքանչյուրը պակաս իր ժամանակի համար էր խոսում, քան՝ մեր, ուստի նրանց մարգարեությունը մեզ համար է ուժի մեջ: «Արդ, այս բոլոր բաները պատահեցին նրանց որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները»: 1 Corinthians 10:11: «Ոչ թե իրենց համար, այլ մեզ համար էին ծառայում այն բաներով, որոնք այժմ ձեզ հաղորդվեցին նրանց միջոցով, ովքեր ձեզ ավետարանը քարոզեցին երկնքից ուղարկված Սուրբ Հոգով. այն բաները, որոնց մեջ հրեշտակները ցանկանում են թափանցել»: 1 Peter 1:12:....»

«Աստվածաշունչը կուտակել և միասին կապակցել է իր գանձերը այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր գործարքները կրկնվել են և կրկնվում են եկեղեցում այս վերջին օրերում»: Selected Messages, գիրք 3, 338, 339: